

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **J. N.**, bytem Z. 17, proti žalovanému: **Rada České televize** se sídlem Kavčí hory, Praha 4, zastoupena JUDr.Markétou Havlovou, advokátkou se sídlem Na Skále 490, 252 62 Statenice-Černý Vůl, v řízení o žalobě na zrušení výběrového řízení do funkce generálního ředitele České televize

t a k t o :

I. Žaloba se o d m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal toho, aby soud rozhodl, že se ruší výběrové řízení do funkce generálního ředitele České televize, vyhlášené Radou České televize dne 27.3.2009. Dalším podáním navrhl vydání předběžného opatření, podle něhož se zahájené výběrové řízení do funkce generálního ředitele České televize, vyhlášené Radou České televize dne 27.3.2009, do pravomocného rozhodnutí o jeho zrušení pozastavuje. Žalobce v podané žalobě uvedl, že jako řádný koncesionář České televize napadá zahájené výběrové řízení, neboť dosavadní postup Rady České televize je v rozporu se standardně přijímanými podmínkami a požadavky, které je nutno akceptovat ve veřejnoprávním výběrovém řízení. Členové Rady kandidáty do pozice generálního ředitele České televize vybírají pod tlakem politiků z parlamentních stran, poukázal na pochybnosti o rozhodování o kandidátech na funkci generálního ředitele R. Š. a F. F., poukázal na to, že kandidát J. S. nemá předepsané vysokoškolské vzdělání, projekt předložený R. Š. nesplňuje ani základní nároky kladené na projekt dle zadávací dokumentace. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud rozhodl tak, že výběrové řízení do funkce generálního ředitele České televize vyhlášené Radou České televize dne 27. března 2009 se ruší.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na ustanovení zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o České televizi“) s tím, že obsazení funkce generálního ředitele není právní úkonem ani správním aktem, nýbrž interním aktem řízení, tzv. faktickým úkonem, který vytváří předpoklad pro to, aby na jeho základě mohl být učiněn právní úkon zakládající pracovněprávní vztah. Rada České televize není vykonavatelem veřejné správy, dle názoru žalovaného žalobce není aktivně legitimován k podání žaloby, žalobce nebyl kandidátem ve vyhlášeném výběrovém řízení na generálního ředitele České televize. Dle názoru žalovaného by měla být žaloba odmítnuta. Pro případ, že

by soud dospěl k závěru, že žaloba bude posouzena ve správním soudnictví, poukázal žalovaný na průběh výběrového řízení od jeho vyhlášení, otevírání obálek s přihláškou, poukázal na usnesení Rady České televize, jež byla v průběhu řízení vydána s tím, že dne 21.9.2011 přijala Rada České televize usnesení, kterým na základě výsledků výběrového řízení rozhodla o jmenování Ing. P. D. generálním ředitelem České televize. Dle názoru žalovaného byl průběh výběrového řízení transparentní, uskutečnil se v souladu s právními předpisy. K návrhu na předběžné opatření poukázal žalovaný na to, že žalobce nedoložil ani nekonkretizoval v čem spatřuje nenahraditelnou újmu, která by mu mohla být způsobena v přímé souvislosti s rozhodnutím Rady České televize. Vyhlášení výběrového řízení není správním aktem, nýbrž interním aktem řízení, žalobce není ohrožen v žádném svém subjektivním veřejném právu, věc nespadá do pravomoci soudu ve správním soudnictví. Výběrové řízení bylo ukončeno, generální ředitel České televize byl jmenován. Žalovaný navrhl, aby soud návrh na vydání předběžného opatření zamítl a žalobu odmítl.

Z obsahu podané žaloby je zřejmé, že žalobce se domáhá zrušení výběrového řízení, které bylo Radou České televize vyhlášeno pro obsazení funkce generálního ředitele České televize.

Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda je dáno jeho oprávnění podanou žalobou se věcně zabývat. Postup soudu ve správním soudnictví a podmínky, které musí být splněny proto, aby soud mohl posoudit meritorně podaný návrh, jsou upraveny zejména v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí být pro soudní přezkum aktů správních orgánů ve správním soudnictví splněny kumulativně tři podmínky, jež vyplývají z ustanovení § 4 s.ř.s. ve spojení s § 2 s.ř.s. Jednak musí jít o orgán moci výkonné, jednak musí být splněna podmínka, že tento orgán rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob a jednak musí být splněna podmínka, že toto rozhodování se děje v oblasti veřejné správy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2008 čj: 4 Ans 9/2007-197, publikovaný pod č. 1717/2008 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Soud se proto zabýval otázkou, zda Rada České televize je orgánem, který je možno považovat za orgán moci výkonné a zda jde o orgán, který rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Samotná Česká televize byla zřízena zákonem o České televizi. Z ustanovení § 1 odst. 2 tohoto zákona je zřejmé, že Česká televize je právnickou osobou, která hospodář s vlastním majetkem, vlastními úkony nabývá práv a zavazuje se. Stát neodpovídá za závazky České televize a Česká televize neodpovídá za závazky státu (§ 1 odst. 3 zákona o České televizi). Právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize vykonává Rada České televize, která má 15 členů, které volí a odvolává Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky tak, aby v ní byly zastoupeny významné regionální, politické, sociální a kulturní názorové proudy (§ 4 zákona o České televizi). Působnost Rady je pak upravena v § 8 zákona o České televizi, z něhož je zřejmé, že do působnosti Rady patří mimo jiné i oprávnění jmenovat a odvolávat generálního ředitele České televize. Generálním ředitelem statutárním orgánem České televize, jehož jmenuje Rada České televize na základě výsledku výběrového řízení na funkční období šesti let (§ 9 zákona o České televizi).

Rada České televize reprezentuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize, z výčtu oprávnění, jež jsou uvedena v § 8 zákona o České televizi, je zřejmé, že v rámci tohoto práva činí Rada úkony pracovněprávní (ve vztahu ke generálnímu řediteli), vykonává dohled na plnění úkonů veřejné služby v oblasti televizního vysílání, kontroluje chod České

televize, schvaluje rozpočet, kontrolu účelné a hospodárné využívání finančních zdrojů a majetku České televize, schvaluje návrhy generálního ředitele na zřizování a rušení televizních studií, schvaluje dlouhodobé plány programového, technického a ekonomického rozvoje. Tato oprávnění, jimiž se Rada spolupodílí na řízení záležitosti České televize souvisí s výkonem práva veřejnosti na kontrolu činnosti, hospodaření a kvality výstupu České televize. Těmito oprávněními však Rada České televize nevykonává vrchnostenskou veřejnou správu. Zákon o České televizi Radě nesvěřuje pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech subjektů, které jí nejsou podřízeny. Vypsáním výběrového řízení na funkci generálního ředitele Rada připravuje podmínky pro to, aby mohla využít svého oprávnění jmenovat generálního ředitele do funkce. Jde o úkon, kterým není autoritativně ukládána žádnému subjektu žádná povinnost či stanoveno právo. Vypsání výběrového řízení nelze považovat za rozhodování veřejné moci o určitém veřejném subjektivním právu třetí osoby. Nejde o rozhodování v oblasti veřejné správy, není tak splněna jedna ze základních podmínek pro věcné projednání žaloby. Také následné rozhodování Rady České televize o samotném jmenování generálního ředitele pak představuje interní akt řízení v rámci jednoho právního subjektu a nikoli rozhodování v oblasti veřejné správy. Závěrem je nutno konstatovat, že při posuzování otázky, zda lze Radu České televize považovat za orgán, který rozhoduje v oblasti veřejné správy či nikoli, vycházel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2011 sp.zn. 1 As 102/2010 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou postavení Rady Českého rozhlasu a dospěl k závěru, že Rada Českého rozhlasu není orgánem, který rozhoduje v oblasti veřejné správy. Vzhledem k tomu, že z právní úpravy je zřejmé, že postavení Rady Českého rozhlasu a Rady České televize je obdobné, lze závěry, vyjádřené Nejvyšším správním soudem v uvedeném rozsudku ze dne 30.3.2011, analogicky aplikovat i na postavení Rady České televize.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že nejsou splněny podmínky řízení, protože nejde o rozhodování v oblasti veřejné správy. Tento nedostatek je neodstranitelný, proto soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., podle něhož soud odmítne návrh, jestliže nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný. Soud se proto nemohl zabývat jednotlivými námitkami žalobce.

K návrhu na předběžné opatření soud uvádí, že nehledá-li soud podmínky pro to, aby se zabýval z hlediska věcného podanou žalobou pro nedostatek podmínek v řízení, nebylo možno návrhu na předběžné opatření z tohoto důvodu vyhovět. Nedostatek působnosti soudu rozhodnout o věci samé brání tomu, aby návrhu na předběžné opatření mohlo být vyhověno a byly blíže posuzovány podmínky pro jeho vydání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, je-li žaloba odmítnuta.

Pro úplnost soud uvádí, že nepřistoupil k vybrání soudního poplatku za podanou žalobu, a to s přihlédnutím k ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění platném od 1.9.2011, podle něhož soud vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek v případě, že návrh na zahájení řízení byl před prvním jednáním odmítnut. Vzhledem k tomu, že žaloba byla v této věci odmítnuta, aniž by se konalo jednání, musel by soud vybraný soudní poplatek vrátit.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto usnesení. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li on sám nebo jeho člen či zaměstnanec, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštního zákona vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28.listopadu 2011

JUDr.Hana Veberová
předsedkyně senátu